

Fragment

Over allerlei liefde

KREEK DAEY OUWENS

Zul je nog van me houden, als ik je weer zal zien? Evenveel als het aantal kersen in de mand, die ik voor je deur heb neergezet? Laat ze niet te lang liggen, lief, want dan pikken de mussen ze allemaal weg!

•
Zijn het jouw handen, die zo trillen, of is het mijn hart? Ik ben bang dat de liefde is voorbijgegaan, op zoek naar een ander. Misschien had ik haar moeten vragen te blijven, zonder de angst dat ze blijven zal. De weg om terug te gaan ligt daar. Ik ga. Laten de mensen een beetje achteruitgaan, laat ze niet tegen mij aan vallen. Mijn God. Al die ogen! Ik verlang naar een plek waar ik nog wat lieflijkheid kan vinden. De kleine vogel, die in mijn borst zit gesloten, en die ik voel bewegen om daaruit weg te komen. Naar het noorden. Waar de maan nooit komt. Waar ik van hem kan houden met een vrijheid, die hij in het blauw van de hemel nog niet gezien heeft...

•
Leegte, mijn oogappel, maak me gerust.

•
De poten van de tafel staan onbeweeglijk.
En haar hoofd. Haar hoofd in haar handen.
Om haar heen komt de gerustheid als allemaal kleine raampjes naar beneden.
Johanna Versteegen. Geboren Lindenheuvel 1946.
Opgenomen november 1996.
Dementia praecox.
's Ochtends zit hij aan zijn ontbijt.
De zon valt op zijn gezicht.
Een streep licht strekt zich langzaam uit, en raakt zijn bord. Zo fel, dat hij de kerven ziet in het oude tafelblad.
Hij eet nauwelijks.
Hij legt zijn lepel naast zijn bord, en zijn hand op het warme geel van de zon, die nu schijnt op de lege stoel tegenover hem. En de stoel weet op wonderbaarlijke wijze die zon terug te geven, zodat hij in die warmte blijft.
De hele dag.
In de warmte van haar lege stoel.

- Twee kraaien. Een man en een vrouw, hand in hand. Een oude man, gewend aan zijn stok. Op een afstand van enkele meters twee hoge bomen, hun takken haken in elkaar. Samen is wat ik zie. Samen is wat ik denk. Tussen de tegenover elkaar liggende huizen het voortdurend veranderende en toch altijd gelijkblijvende water van de rivier. Schepen groeten elkaar. Kort. Lang.

Mijn ogen zien niet in het donker, liefje.
 Enkelvoudige pijn.
 Enkelvoudig verlangen.
 Wie mij wil, mag mij nu hebben!

- Dat het einde van een liefde zonder bewustzijn is...dat er daarna niets zonder jou, en dat er dus niets is.

- Je kijkt op: de nieuwe liefde!
 Je kijkt om: de nieuwe liefde!

-

- Vertel me van Kleine Beer.
 Kleine Beer. O, alle verhalen over hem zijn van een tere droefheid. Dagen die aan vroeger doen denken. Je ligt in het warme gras. Je droomt. Je vergeet te spelen. Geen andere bloemen dan de kleine madeliefjes. Straten als linten. Op de hoed van je moeder wuiven zachte veren...

- Er is eigenlijk maar één herinnering, en die verandert telkens. Is het dan zo verwonderlijk dat we zo'n beklemmende liefde voelen voor ons huis, dat we ons vastklampen aan zijn muren, in de nacht op zoek zijn naar de sterren, terwijl elke ster ons bedriegt? Bestaan we daarom? Omdat we hierna nergens meer thuis kunnen zijn?

•
Maar de rillingen, die door ons heengingen
bij het loeien van de mijn! Wanneer we stil-
stonden, soms meer dan een uur, zonder te
weten *waarom*, en *iedereen liep langs ons en*
het was alsof niemand ons zag... En de mid-
dagen, de eindelozen middagen die zo lang
duurden dat we zelf niet meer wisten hoe
lang we nog vakantie hadden. Onze grootmoe-
der las hardop de krant, en ze hield op mid-
den in een zin, en het was alsof de wereld op
dat moment al zijn betekenis verloor.
Gegroet alle doden, terwijl we sliepen.
Het oplichten van de maan. Waarom onthoud
ik dat de lantaarns een voor een aangingen,
terwijl ze dat tegelijk deden? Krankzinnig
van liefde fietste kapelaan langs ons huis,
uit... uit... het celibaat uit... het was
een doelloze nacht vol lukrake liefde...
gegroet de klokken die luiden in het ritme
van de grote klok. Brokken sneeuw die van
de daken naar beneden gleden, en die nooit
meer zouden worden wat ze waren geweest.
En de ochtendlucht. De vochtige ochtendlucht,
kleine puntjes onder ons hemd – we draaiden
rond de wereld, we vielen, we stonden op, we
waren samen, en zelfs daarin kwamen we be-
drogen uit, toen alle lichten waren gedoofd.

Wanneer is het precies begonnen?